

II

(Icke-lagstiftningsakter)

FÖRORDNINGAR

KOMMISSIONENS FÖRORDNING (EU) nr 550/2011

av den 7 juni 2011

om fastställande av vissa begränsningar för utnyttjandet av internationella reduktionsenheter från projekt som omfattar industrigas i enlighet med Europaparlamentets och rådets direktiv 2003/87/EG

(Text av betydelse för EES)

EUROPEISKA KOMMISSIONEN HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktions-sätt,

med beaktande av Europaparlamentets och rådets direktiv 2003/87/EG av den 13 oktober 2003 om ett system för handel med utsläppsrätter för växthusgaser inom gemenskapen och om ändring av rådets direktiv 96/61/EG⁽¹⁾, särskilt artikel 11a.9, och

av följande skäl:

- (1) Förenta nationernas ramkonvention om klimatförändring (UNFCCC), som godkändes genom rådets beslut 94/69/EG av den 15 december 1993 om slutande av Förenta nationernas ramkonvention om klimatförändring,⁽²⁾ syftar främst till att stabilisera koncentrationerna av växthusgaser i atmosfären på en nivå som förebygger farlig antropogen påverkan på klimatsystemet. För att nå detta mål bör den genomsnittliga globala yttemperaturen inte överstiga 2 °C jämfört med den förindustriella nivån, vilket fått stöd vid klimatkonferensen i Cancún i december 2010 och godkänts genom "Köpenhamnsavtalet". Den senaste utvärderingsrapporten från FN:s klimatpanel (IPCC) visar att de globala växthusgasutsläppen måste nå sin topp före 2020 för att det målet ska kunna uppnås. Detta innebär att alla länder med betydande utsläpp måste öka sina globala ansträngningar.
- (2) Om vi ska klara dessa utmaningar, måste koldioxidmarknaderna spela en avgörande roll. Genom dem kan vi

möta målen till lägre kostnad och även främja mer ambitiösa mål. De kan dessutom vara ett effektivt sätt att kanalisera finansiering till utvecklingsländer och hjälpa oss uppnå det internationella finansieringspaket på 100 miljarder dollar som det fattades beslut om i Köpenhamn. För det krävs betydande utvidgningar av dagens mekanismer, inklusive reformering av mekanismen för ren utveckling för att utöka användningen av standardiserade utgångsvärden, och inrättandet av nya marknadsmechanismer.

- (3) I Kyotoprotokollet, som godkändes genom rådets beslut 2002/358/EG av den 25 april 2002 om godkännande, på Europeiska gemenskapens vägnar, av Kyotoprotokollet till Förenta nationernas ramkonvention om klimatförändringar, och gemensamt fullgörande av åtaganden inom ramen för detta,⁽³⁾ fastställdes utsläppsminskingsmål för 39 parter för perioden 2008–2012 samt inrättades två mekanismer för genererande av internationella reduktionsenheter som parterna kan använda för att kompensera sina utsläpp. Utsläppsminskingsenheter kan införas genom mekanismen för gemensamt genomförande och certifierade utsläppsminskningar genom mekanismen för ren utveckling.
- (4) Det gemensamma genomförandet och mekanismen för ren utveckling är så kallade utpräglade kompensationsmekanismer, genom vilka minskade utsläpp på ett ton växthusgaser ger rätt till utsläpp av ett ton växthusgaser någon annanstans. Sådana system bidrar generellt sett till att minska kostnaden för den sammanlagda utsläppsminskningen, vilket gör det möjligt att vidta åtgärder i länder där detta är mer kostnadseffektivt, men de bidrar inte till de minskningsinsatser som krävs för att komma närmare målet på 2 °C.

⁽¹⁾ EUT L 275, 25.10.2003, s. 32.

⁽²⁾ EGT L 33, 7.2.1994, s. 11.

⁽³⁾ EGT L 130, 15.5.2002, s. 1.

- (5) För att begränsa den globala uppvärmningen till under 2 °C har EU intagit ståndpunkten att de industrialiserade ländernas åtaganden bör kompletteras genom lämpliga begränsningsåtgärder i utvecklingsländerna, särskilt de länder som har kommit längst. Vidare bör en omfattande internationell koldioxidmarknad gradvis utvecklas som på ett effektivt sätt kan möjliggöra de nödvändiga globala minskningarna, på vilken internationella reduktionsenheter genereras för utsläppsminskningar som underskrider en nivå som är lägre än de förväntade utsläppen i frånvaron av åtgärder för utsläppsminskning. Detta förutsätter att lämpliga begränsningsåtgärder vidtas av utvecklingsländerna. Medan utvecklingsländernas deltagande i mekanismen för ren utveckling bör förstärkas, bör mer avancerade utvecklingsländer successivt röra sig mot deltagande i sektorsvisa marknadsmekanismer och slutligen i system med utsläppstak och handel med utsläppsrätter ⁽¹⁾.
- (6) Deltagandet i mekanismen för gemensamt genomförande och mekanismen för ren utveckling är frivilligt, liksom beslutet att tillåta utnyttjandet av reduktionsenheter inom ramen för systemen för handel med utsläppsrätter. Det finns därför en skillnad mellan reduktionsenheter som kan genereras och reduktionsenheter vars utnyttjande parterna till Kyotoprotokollet kan ha beslutat att tillåta inom ramen för sin nationella lagstiftning. I detta syfte har utnyttjandet av tilldelade utsläppsenheter redan utslutits genom direktiv 2003/87/EG, och i Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/101/EG ⁽²⁾ tillåts utnyttjandet av vissa reduktionsenheter inom ramen för gemensamt genomförande och mekanismen för ren utveckling, med enhetliga begränsningar av utnyttjandet av internationella reduktionsenheter från kärnkrafts-, markanvändnings- och skogsbruksprojekt, under förutsättning att medlemsstaterna kan tillåta verksamhetsutövarna att utnyttja vissa mängder av andra typer av internationella reduktionsenheter. I direktiv 2003/87/EG föreskrivs att enhetliga genomförandebestämmelser ska antas för begränsningar av utnyttjandet av internationella reduktionsenheter.
- (7) Utnyttjandet av internationella reduktionsenheter från projekt som omfattar trifluorometan (HFC-23) och dikväveoxid (N₂O) från produktion av adipinsyra (nedan kallat *industrigasprojekt*) bör begränsas. Detta är förenligt med Europeiska rådets slutsatser från oktober 2009, i vilka rådet uppmanar utvecklingsländerna, särskilt de som kommit längst, att vidta lämpliga begränsningsåtgärder. Den stora merparten av industrigasprojekt drivs i avancerade utvecklingsländer med tillräcklig förmåga att finansiera dessa billiga minskningar själva, och de tidigare intäkterna från dessa projekt bör vara tillräckliga för att finansiera minskningarna. Införandet av utnyttjandestriktioner för reduktionsenheter för industrigaser, inte minst om de åtföljs av respektive beslut på internationell nivå, borde leda till en jämnare geografisk fördelning av fördelarna av de mekanismer som inrättats inom ramen för Kyotoprotokollet.
- (8) Industrigasprojekt väcker miljöfrågor. De exceptionellt stora vinsterna vid destruktion av HFC-23 främjar en fortsatt produktion och användning av klorodifluorometan (HCFC-22), som är ett kraftigt verkande ozonnedbrytande växthusgasämne, vid registrerade anläggningar på den högsta tillåtna nivån enligt projektverksamhetsmetoden. Följaktligen kan produktionen av HCFC-22 vara högre än vad den skulle ha varit utan projektverksamhet. Detta undergräver i sin tur 2007 års Montrealanpassning av produktionen och förbrukningen av HCFC inom ramen för Montrealprotokollet om ämnen som bryter ned ozonskiktet ⁽³⁾, som syftar till en snabbare utfasning av HCFC-22 för annan användning än som råmaterial. Det är också oförenligt med medlemsstaternas finansiering av utfasningen av HCFC-22-produktionen genom bidrag till den multilaterala fonden inom ramen för Montrealprotokollet. Dessa stora vinster leder till en snedvridning av ekonomiska incitament och av konkurrensen och till att produktionen överförs från adipinsyreproducenter som är etablerade inom EU till registrerade producenter i tredjeländer. Den avsevärt mer gynnsamma behandlingen av adipinsyreproducenter som deltar i Kyotomekanismerna än av producenter som inträder i EU-systemet från och med 2013 kommer att öka riskerna för liknande produktionsöverföringar och leda till en nettoökning av de globala utsläppen. För att minska snedvridningen av ekonomiska incitament och av konkurrensen och undvika läckage av växthusgasutsläpp är det motiverat att införa begränsningar av utnyttjandet av dessa internationella reduktionsenheter.
- (9) Internationella reduktionsenheter från industrigasprojekt bidrar inte till tekniköverföring eller till den nödvändiga långsiktiga omvandlingen av energisystemen i utvecklingsländerna. Att minska utsläppen av dessa industrigaser genom gemensamt genomförande eller mekanismen för ren utveckling bidrar inte till att minska de globala utsläppen på det mest effektiva sättet, eftersom projektutvecklarnas stora vinster inte används för att minska utsläppen.
- (10) Tillämpningen av fullständiga begränsningar av utnyttjandet av vissa reduktionsenheter föreskrivs i artikel 11a.9 i direktiv 2003/87/EG. Det vore lämpligt att tillämpa en sådan begränsning för industrigasprojekt. En fullständig begränsning av utnyttjandet är det bästa sättet att avskaffa önskad konkurrens- och miljöeffekter av dessa

⁽¹⁾ Rådets slutsatser, Förberedelse inför den 16:e konferensen för parterna till UNFCCC, Cancún (den 29 november–10 december 2010) 3036:e mötet i rådet (miljö), Luxemburg, den 14 oktober 2010 och rådets slutsatser om EU:s ståndpunkt inför klimatkonferensen i Köpenhamn (7–18 december 2009) 2968:e mötet i rådet (miljö), Luxemburg den 21 oktober 2009 som godkändes genom ordförandeskapets slutsatser från Europeiska rådets möte i Bryssel den 29–30 oktober 2009.

⁽²⁾ EUT L 338, 13.11.2004, s. 18.

⁽³⁾ Montrealprotokollet om ämnen som bryter ned ozonskiktet, anpassad och ändrad vid 19:e mötet för parterna till Montrealprotokollet (17–21 september 2007).

reduktionsenheter, samtidigt som det ökar de globala utsläppsminskningarnas kostnadseffektivitet och koldioxidmarknadens miljöprestanda genom att uppmuntra till koldioxidsnåla investeringar.

- (11) I enlighet med artikel 11a.9 i direktiv 2003/87/EG ska åtgärderna i denna förordning gälla från och med den 1 januari 2013, vilket i enlighet med samma artikel är mer än sex månader och mindre än tre år från datumet för dess antagande. Utnyttjandet av användarrestriktioner för reduktionsenheter för industrigaser för att uppfylla kraven under 2012 påverkas inte av dessa åtgärder.

- (12) De åtgärder som föreskrivs i denna förordning är förenliga med yttrandet från kommittén för klimatförändringar.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Utnyttjandet av internationella reduktionsenheter från projekt som omfattar destruktion av trifluorometan (HFC-23) och dikväveoxid (N₂O) från adipinsyreproduktion för de syften som anges i artikel 11a i direktiv 2003/87/EG ska förbjudas från och med den 1 januari 2013, utom för utnyttjande av reduktionsenheter när det gäller utsläppsminskningar före 2013 från befintliga projekt av dessa slag och för utnyttjande i fråga om utsläpp under 2012 från EU:s system för handel med utsläppsrätter, som ska tillåtas till och med den 30 april 2013.

Artikel 2

Denna förordning träder i kraft samma dag som den offentliggörs i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Bryssel den 7 juni 2011.

På kommissionens vägnar
José Manuel BARROSO
Ordförande
